

[N. P. Jensen.]

skal være, lad os saa faa udstedt almindeligt Pas til samtlige Landets Borgere; saa kunde man, naar man kommer til en By, fremvise dette Pas og dermed være fri for at skrive alle disse Ting op om Fødselsaar og Fødselsdag og jeg havde nær sagt Dødsdag o. s. v. hver eneste Gang, man tager ind paa et Hotel.

Jeg gaar videre med enkelte af denne Slags Ting, og saa skal jeg stoppe. Der er en Ting, som har min særlige Interesse, og det bliver den højtærede Minister for offentlige Arbejder, jeg her henvender mig til, idet han jo er Chef for Post- og Telegrafvæsenet. En Gang i Sommer — det var for øvrigt i Anledning af de Havredalsmænd, jeg begyndte med at tale om — ønskede jeg at telefonere til Justitsministeren. Jeg sad i Aalborg, og jeg fik Justitsminister Rytter til Telefonen og førte min Samtale med ham. Det skulde koste 2 Kr. Naar jeg fører Telefonsamtaler gennem Jydsk Telefonselskabs Telefoner, saa kommer der, naar Samtalen er færdig, en Mand med en Lap Papir til mig og siger: Vær saa god, her er en Regning paa en Telefonsamtale, vil De betale den? Jeg betaler den, og saa er den Sag færdig. Saaledes gaar det altsaa til i Jydsk Telefonselskab. Men naar jeg bruger Statstelefonen og telefonerer herover fra Aalborg, saa gaar det ikke saa simpelt til, skønt det var det eneste naturlige, at der kom en Mand til mig med en Seddel, hvor Samtalen var noteret, og at jeg saa betalte den og dermed var færdig. Nej, der sker noget ganske andet. Man tager den Seddel, som det er noteret paa, at jeg har bestilt Telefonsamtalen, og saa har man en kunstfærdig udformet Konvolut med vedhængende Afrivningsblanket, i den lægges Seddelen, og Konvolutten bringes hen paa mit Kontor eller til mit Hjem. Men Postbudet, som kommer med den, kan ikke tage mod Pengene, det er ganske udelukket. Det kan Jydsk Telefonselskabs Mand, og det har Postbudene i øvrigt kunnet i gamle Dage. Nej, Postbudet afleverer Konvolutten, og jeg kan saa vandre hen paa Posthuset med den og indbetale de 2 Kr. Saa skulde man tro, man var færdig, men det er man ikke. De 2 Kr. kan Posthuset i Aalborg ikke endeligt kvittere for overfor mig. Nej, hele den Historie skal herover til København for at noteres i Girokontorets Bøger. Men saa er man vel ogsaa færdig? Nej, ingenlunde, thi det offentlige Kontor i Aalborg kan ikke tage de Penge herovre fra Girokontoret uden at opsiges dem — der er visse Folk, der kan, det skal jeg ikke opholde mig ved, det almindelige er, at Folk, der ikke har store

Forretninger, ikke kan. Altsaa den Historie, sam Jydsk Telefonselskab og andre fornuftige Mennesker afgør ved at lade en Mand gaa over Gaden til mig og faa Regningen betalt, den skal under Statens Telefonvæsen frem og tilbage fra Aalborg til København og tilbage igen. Jeg hævder, at det er i den Grad Spild af Tid og Arbejds-kraft og Penge, at det er ganske uforvarligt. Hvorfor kan man ikke indrette det saaledes, at Aalborg Postkontor kan afregne med Aalborg Telegrafkontor, uden at Sagen skal til København og noteres dèr? Der er for mig med et rundt Tal 50 000 Inkassationer om Aaret, som gaar nøjagtig den samme Vej. De skal her til København og noteres alle sammen. Jeg kan ikke sende 10 Kr. fra Aalborg til Hobro, uden at det skal til København og noteres, og jeg kan ikke faa en Skat indbetalt ovre i Aalborg, uden at det skal til København og noteres. Og jeg kan ikke faa mine Penge, uden at jeg skal sige dem op og betale for at faa dem sagt op herovre. Man vil ganske vist sige, at det betyder, at man kan ligge med en mindre Kassebeholdning. Jeg benægter det. Min Kassebeholdning til den almindelige daglige Ekspedition er nøjagtig lige stor, enten jeg har nogle Tusinder Kroner staaende i København eller ej; med andre Ord, det formidsker ikke min Kassebeholdning.

Der kunde fortsættes paa adskillige Omraader; jeg skal dog ikke gøre det, for saa vilde jeg komme ind paa Embedssager, og det vil jeg ikke. Men det er nøjagtigt det samme og viser det samme, som jeg viste fra Postkontoret i Aalborg. Jeg falder aldrig til Ro, hvis vi vedblivende skal administrere paa den Maade, at Postkontoret i Aalborg og jeg ikke skal kunne afregne med hinanden. Men dette har det ikke til Dato været muligt at opnaa. Og Aalborg Posthus er dog ikke saa lille, og Aalborg Amtsstue er den største i Landet udenfor København. Vi maa dog være i Stand til at afregne med hinanden lige saa godt som to Spækhøkere i Aalborg kan det.

Alt dette — jeg skal ikke nævne flere Enkeltheder — bunder efter min Formening i en fuldstændig Mangel paa Forstaaelse af, hvad det vil sige at have med Massearbejde at gøre. Man kan naturligvis sige: Ja, dette at sidde og skrive saadan en Konvolut med Adresse og fylde ud med Tal paa Kryds og tværs, det er jo Bagateller, det spiller ingen Rolle at gøre det. Nej, tilsyneladende ikke. Men naar jeg har 25 000 af den Slags at sende ud to Gange om Aaret, spiller det en Rolle. Og lad os saa tage hele Landet. Her er saa mange